

Liturgický program

09.12. – 15.12.2019

Pondelok 09.12.	Náš prepodobný Patapios.	17.⁰⁰
	* z r. Kovačikovej	
Utorok 10.12.	Svätí mučeníci Méνας, Hermogénes a Eugraf.	17.⁰⁰
	† Agnesa, Andrej z r. Jakubovej	
Streda 11.12.	Náš prepodobný otec Daniel Stápnik.	16.⁴⁰
	† Mária Zubková	+ Moleben k bl. Vasilovi Hopkovi --- 17.⁰⁰
Štvrtok 12.12.	Náš prepodobný otec Spiridon Divotvorca, trimitunský biskup.	17.⁰⁰
	† Helena Sotáková (s panych.)	
<i>Zdržanlivosť od mäsa</i> Piatok 13.12.	Svätí mučeníci Eustratios, Auxencius, Eugen, Mardarios a Orest.	8.⁰⁰
	† Jozef, Anna z r. Olšavovej	
Sobota 14.12.	Svätí mučeníci Tyrsos, Leukios, Filemon, Apollónios a Kallinik.	8.⁰⁰
	† Jiří Marek	
Nedeľa 15.12.	Nedeľa svätých Praotcov. Svätý hieromučeník Eleuterios.	+ Hencovce 8.⁰⁰
	* farské spoločenstvo	--- + Nižný Hrabovec 10.⁰⁰

Vydáva: Farské spoločenstvo v Nižnom Hrabovci.
Pre vnútornú potrebu veriacich.
Príspevky a komentáre posielajte na:
nizny.hrabovec@grkatpo.sk
o. Miloš Baran: tel. číslo 0948 643 006
Príspevok 0,20€

Farský list

ROČNÍK 8
ČÍSLO 14

TÝŽDENNÍK FARSKEHO SPOLOČENSTVA V NIŽNOM HRABOVCI

Čas žatvy sa blíži

Môžeme si spomenúť, čo všetko sme už očakávali vo svojom živote od rodiny, školy, od života? Možno to bola poslušnosť a úcta detí či vnúčat, dobré hodnotenie v škole, uznanie na pracovisku, chvíle odpočinku či príjemná strávená dovolenka. Alebo čo sme doposiaľ očakávali od Boha? Čo od svojho duchovného snaženia sa alebo od svojho miestneho kňaza?

Každý z nás by mohol povedať mnoho dobrých, úprimných želaní, skutočností či vecí. Niektoré z nich sa nám možno splnili, boli sme z toho šťastní, iné nás možno doviedli na iné myšlienky či ukázali odlišné Božie kroky v našom živote. V jednom sa však môžeme zjednotiť, a to v tom, že každý z nás rád očakáva počas života príjemné a užitočné veci. Zvlášť, keď tušíme, že niečo také príde a vnútorne nás to obohatí. Naša pozemská nádej dostáva svoju iniciatívu v čakaní. To je presvedčenie ukryté v srdci, že sa splní naša túžba. Tak ako čaká šťastná matka na pôrod, na moment narodenia svojho dieťaťa, tak čaká pacient na operáciu, presvedčený, že sa všetko podarí; tak čakáme na autobus, vlak, istí v domnení, že nás dovezie do cieľa.

Prežívame obdobie, ktoré v nás evokuje očakávanie. Obdobie Filipovky - dobou radostnej prípravy a očakávania narodenia Pána. Teologicky označuje príchod Krista medzi ľuďmi – aspekt vtelenia, Kristovej inkarnácie, ako o tom svedčia slová: „vzal si telo z Márie Panny a stal sa človekom“. Boh sa teda približuje k nám.

Keďže žijeme v čase, keďže naše zmysly sú obmedzené, náš intelekt zatemnený, naša vôľa oslabená, naše srdcia nestále, nachádzame sa v temnote, ktorá sa zdá – aspoň niekedy – nekonečná. Čas akoby bol proti nám a zdá sa, že trpezlivosť je hlúpa, lebo niet ničoho, na čo by sa oplátilo čakať, a nik nás nepríde zachrániť.

Práve pre toto potrebujeme obdobie Filipovky zas a znova – lebo potrebujeme pripomenúť prísny a milujúcim spôsobom, že nie sme siroty, a že temnota nemôže poraziť svetlo svetla.

Úmrtie: Zomrel gréckokatolícky emeritný biskup Mons. Ján Eugen Kočiš

Mons. Ján Eugen Kočiš, emeritný pomocný biskup Pražského apoštolského exarchátu a titulárny abrittský biskup, sa narodil 25. júna 1926 v Pozdišovciach rodičom Jurajovi a Anne, ako najmladšie z ôsmich detí. Keď mal dva roky, rodina sa presťahovala do Vojčíc. Ako bohoslovec v kňazskom seminári v Prešove zažil

roku 1950 jeho zrušenie i zákaz Gréckokatolíckej cirkvi, ktorej zostal vždy verný.

Dostal povolávací rozkaz do PTP v Čechách, kde slúžil do konca roka 1953 na rôznych stavbách a v lese. Večer, 1. januára 1951, posledný deň prvej dovolenky z PTP, bol tajne, na základe skoršieho súhlasu biskupa bl. Pavla Petra Gojdiča OSBM, biskupom Róbertom Pobožným vysvätený v nemocničnej kaplnke v Rožňave za kňaza. Do civilu bol prepustený 31. decembra 1953. Zamestnal sa v pekárni vo Vranove nad Topľou. Pred uväznením sa skrýval na rôznych miestach. Od leta 1955 do februára 1958 sa mu podarilo ukrývať u dobrých ľudí, ale napr. aj v kukuričnom poli či v stodole a kňazsky poslúžiť mnohým veriacim. Chytili ho 7. februára 1958 v Dúbravke, keď tajne vyučoval deti náboženstvo. Bol niekoľkokrát súdený a nakoniec odsúdený na štyri roky väzenia, stratu občianskych práv a k tomu zákaz pobytu v Prešovskom a Košickom kraji na päť rokov. Po prepustení z väzenia, na základe amnestie po dvoch rokoch, nastúpil v roku 1960 do zamestnania v závode Plynostav v Pardubicích, kde pracoval až do 30. apríla 1968. Vo voľných dňoch cestoval na Slovensko, kde tajne vypomáhal medzi gréckokatolíckymi veriacimi, keďže Gréckokatolícka cirkev bola ešte stále zakázaná.

3. decembra 1967 ako štyridsaťjedenročný tajne prijal biskupské svätenie v Brne z rúk tajného biskupa Felixu Davidka. V roku 1968 bol tri mesiace – máj, jún a júl – osobným sekretárom internovaného bl. biskupa Vasíľa Hopka v Oseku. Tak bol veľmi blízko pri obnove Gréckokatolíckej cirkvi. Následne necelý rok pôsobil vo farnosti Klenov. Ďalších dvadsaťjeden rokov bol ceremoniárom a aktuárom na Gréckokatolíckom ordinariáte v Prešove. Ani po opakovaných žiadostiach nedostal štátny súhlas na vymenovanie za riaditeľa biskupskej kancelárie. Popri službe ceremoniára zároveň vypomáhal vo farnostiach celej Prešovskej eparchie.

V rokoch 1990 – 1993 bol správcom farnosti Ďurďoš. Po zriadení

Gréckokatolíckeho biskupského vikariátu v Prahe v roku 1993 sa stal jeho riaditeľom a v roku 1996 generálnym vikárom novozriadeného Pražského apoštolského exarchátu.

24. apríla 2004 ho pápež sv. Ján Pavol II. vymenoval za abrittského titulárneho biskupa a pomocného biskupa v Pražskom apoštolskom exarcháte. 15. mája 2004 prijal verejne v Katedrále sv. Klementa v Prahe biskupské svätenie, pre istotu sub conditione (s podmienkou), keďže prvá vysviacka bola neverejná v podzemnej cirkvi. Od roku 2006 je emeritným biskupom. V septembri 2010 sa vrátil na zaslúžený odpočinok do svojej pôvodnej Prešovskej archieparchie, začal bývať v arcibiskupskej rezidencii v Prešove a často chodieval do farností na rôzne slávenia spolu s prešovským arcibiskupom metropolitom Jánom Babjakom SJ. Počas svojej duchovnej služby bol blízkym spolupracovníkom aj biskupa Jána Hirku, potom biskupa Ivana Ljavinca či biskupa Ladislava Hučka. Od roku 2012 bol v opatere sestier služobníc Nepoškvrnenej Panny Márie v Dome sv. Kozmu a Damiána v Prešove. Dokiaľ mohol, denne slávil svätú liturgiu za asistencie bohoslovca v pastoračnom ročníku. Jeho obľúbenou modlitbou bola denná modlitba časoslova (liturgie hodín) a modlitba svätého ruženca a Korunky Božieho milosrdenstva.

Vladyka Kočiš bol posledným biskupom Gréckokatolíckej cirkvi u nás, ktorý si živo pamätal likvidáciu Gréckokatolíckej cirkvi v roku 1950, kedy bol gréckokatolíckym seminaristom v Prešove. Po celý svoj život bol verným Pánovým služobníkom. Jeho svedectvo lásky k Bohu a ku Kristovej cirkvi, Gréckokatolíckej cirkvi, svedectvo jeho viery a vernosti poslaniu, pre ktoré si ho Boh vyvolil, môže byť príkladom a povzbudením pre seminaristov, kňazov i laických veriacich. V jeho živote bolo možné vidieť, že v nádeji vzkriesenia sa dá prekonať všetko. Vo všetkých protivenstvách a utrpeniach mal pevnú nádej, že Boh, ktorému vždy dôveroval, riadi náš život. Jeho biskupským heslom bolo zvolanie: „Mŕj Ježíši, Milosrdenství!“ Posledné roky už nemohol sám chodiť, ale iba na vozíku s doprovodom, avšak mal vždy jasnú myseľ a dobrú pamäť.

<https://www.tkkbs.sk/view.php?cisloclanku=20191204019>